

אכתקוסי פרות



מזכיר לך משהו?

1137/50) הוא בחור עסוק ודורסטי כי פי שאתן יכולות להיחזק: "דינה מחבצלת, שהמלים יום רביעי, 27.5.59, השעה בסביבות 7 בערב, הצטלבות חולון... התערוכה החקלאית, סיכה... חבצלת... מזכירות לך משהו — שלחי את תוכנתך.

רובקה הירושלמית שהשתחררה מהצבא ב'4.6.59 — אני הוא שנשאתי לך את הקיטבג למדור ה' שיחרוריים. אשמח מאד להתכתב אתך."

סטיית (מקריית)

1137/48) אבדה נערה, ולי, סבלנות: יום ג', 30.6, השעה 4.30 אחר הצהריים. מכונת אשד בדרכה מתל-אביב להרצליה. סמלת חמוזה ערב שיחרורה, צברית ממוצא יוגוסלבי, בת חיפה, מורה במקצועה. היית סבורה, נערה, שטיפסת ועלית על האוטובוס הלא נכון. מאחר שסטה מעט ממסלול נסיעתך הרגיל. לדעתי — לא שגית הפעם כלל. ועיקר! אם תרשיני — אנסה להוכיח לך כי דרכים עקלקלות צופנות לעתים בנתיבן הפתעות רבות עוצמה, וכי סטיית מקריית כגון אלה — הן המנחות את אפיקי-חינו מעבר למעגל השיגורתי, ומעניקות גוון נוסף לטעמם.

היה לך כבר דם לשאול אותה מניין היא ולדעת שהיא ערב שיחרורה וממוצא יוגוסלבי, או לא יכולת לשאול אותה מה את עושה הערב? מדיגי למדי, הדור הצעיר.

★ ★ ★

עסק מצויין

1137/49): מה ההגיון העקום הזה? אילו הייתי באמת בחור, כפי שאת וכל חבריך נשבעים כל כך — איזו סיבה יכולה היתה להיות לי להסתתר מאחורי חצאית? אני מודיעה לך שאני מסרבת להיות בחור. את שומעת? ועכשיו, מאחר שאת מתה כל כך לראות את האופוס שלך מודפס כפי שאת כתבת אותה, הרי לך — ואני מאחלת לך שתוכי לכל מה שאת ראויה לו:

אם הוא לומר בטכניון, וכבר עבר את הגיל של השו"ב תים, ולמרות זאת עדין התהולל בנושפי הסטודנטים זיל בל"ג בעומר, אם יש לו חוש הומור, קצת יותר מ120 ס"מ נכונות לבלות עם בת נחמדה ירוקת עין ובעלת שיער די ארוך, בוגרת שמינית טרייה, ואולי גם אוהדת דוגלגל, וכמובן תמונות פספורט נחמדות של עצמו — אז אני (היא) דוקא מתכננת אלי, אבל אני אוישה לגמרי) יכולה להתערב אתך שהוא יעשה עסק מצויין, אם יכתוב אליה. אם נוסף לכל החסרונות שנימנו לעיל, הוא גם מחיפה או מסביבתה, הרי שכבר מעצם הרגע הזה היא מחכה בכליון עיניים למכתבך. נכון שתכוזבו? מה, באמת תכתוב?

★ ★ ★

אבל לא אריסטוקראטי

מה אתם יודעים, מכתב מניגריה, בחיי-אלוהים! בספר-התור רה"ש היהודים-ספר-שמות-תחת-הבלאטה-הזאת-אם-לא-נכון: קראתי מאמרים רבים באחד מעיתוני, הדיילי טיימס, על ישראל, והיא החלה מעניינת אותי. עדיין אין לי כל האינפורמציה המעניינת אותי. תמהתני אם תוכלי להשיג לי חברים לעט שיפסקו את סקרונתי. ... סימתי את לימודי התיכונים ועברתי את בחינותי באחד מבתי הספר החשובים ביותר — בציונים הטובים ביותר. אני בן 19, ממוצע בקומתי ובאינטליגנציה שלי. אני נחשב אפילו ליטה-תואר. אני בא ממשפחה אמידה ממוצעת, אך לא אריסטוקראטית... הייתי רוצה להתכתב עם נער ונערה ישראלים. ... אגא, אל תאכזבי אותי."

Afandi Chioolue, P.O.B. 123, Omitsha, Nigeria.

קוד האהבה המודרני

לשכב. אני מצטערת, אך הם משתמשים במלה זו. המבור

נערת השבוע



זוהי איבון קאמרון, אשתו (מה חודשיים) של פיט קאמרון, מנהל האורגים. זה נשמע יחאן, באמריקאית. נהדרת, לא? ובכן, איבון זו היא טיפוס. היא בת 26 ודוגמנית עסוקה מאד בניו-יורק, אך ברגע שהיא פושטת את בגדי הפאר שלה, ומסירה את הריסים המפוברקים הענקיים שאינם היא מתהלכת בעיר גם אחרי שעות העבודה, ואשר בעלה, בקנאות נוגעת-ללב אומר שהם אמיתיים — היא לובשת ג'ינס כחולים, סוודר בלוי, יושבת לציד או עומדת במטבח ועושה ניסויים בבישול. היא קוראה המון סירה ויש לה שיעון לפסיכואנליזה, והיא יושבת על הארץ עם ידידה בביתם בגריניץ-וילאג, ומדברת דברים נראים אינטליגנטיים.

גרים, הצבועים, משתמשים אולי במונחים אחרים כדי לבטא את אותו הרב, למשל: "עליך לדעת כי בידור זה מסתיים, ברוב המקרים, בבית החולים, אמרה" (פראנסוא סאגאן). הנערות מתחלקות אצל צעירים אלה לשניים: אלה שהן בעד ואלה שהן נגד. את בעד" (דיאלוג בסרט ובספר בניידעורים, לאן?). אין צורך בהצהרה סנטימנטלית יותר. **מאהב.** כותבים מלה זו וקוראים אותה, אך אין משתמשים בה. אין אומרים. הוא מאהבה. אומרים: "הוא איתה". הצעירים מוחקים כל מה שמזכיר להם את הספרות של הבוגרים מהם. למשל: "בעוד חמש עשרה שנה, כשאהיה צעירת במקצת, אתכופף לעבר גבר מקסים, אף הוא יגע במקצת מעצמו: שמו של מאהבי הראשון היה סיריל, הייתי כבת שמונה-עשרה, היה חם על שפת הים... (פרנסוא סאגאן — בוקר טוב, עבדות). דומיניק, גיבורת הספר יודעת זאת. בגיל שלושים, ועבור כבר "אמורטיזציה" מסויימת, ואז מותר יהיה לה להשתמש במלה מפוצצת כל כך. רק אב אריסטוקראטי מן הרומנים צועק על בתו: "יש לך מאהב!" אם אינכם הורים אצילים, אל תשתמשו במלה זו. האפקט ילך לאיבוד. מיצאו משהו אחר...

נשיקות. בילוי זמן. למשל: הבינוני הייתי מוכשרת יותר לנשק לגבר, מאשר לעבור בחינות" (פרנסוא סאגאן). **סיגרייה.** נערות מעשנות לעתים יותר מן הנערים. הן אולי יצחקנה למחשבה שלגביהן תופסת הסיגרייה את מקור מה של המניפה. הן יודעות להעניק לסיגרייה משמעויות רבות. שתקה מעיקה? מדליקים סיגריה. פיתו? סיגריה. למשל: "הייתי זקוקה לכורסה. לעזרתו של הפץ כלשהו שאוכל להחזיק, לסיגריה, לרגל מתנדנדת" (סאגאן).

ריקוד. מושך הרבה פחות. מאז גילו נערות ונערים שאפשר להתקרר זה אל זה, מבלי להזדקק למוסיקה ולג'י נונים של טקס. בני 16 ומטה נוקקים עדיין לאמצעי זה כדי להחזיק נערה בזרועותיהם. הרוקנרול והצ'י-צ'י-צ'י, אינם ריקודים של נאהבים. מתעייפים יותר מאשר מתרגשים. ריקוד אפקטיבי יותר: הסלאופוקס.

תקליטים. משאירים את רישומם על כל רומן חדש. הפסנתר יגן את Lone and Sweet, הקלארינה ליוותה אותו. היכרתי כל נשיפה, את תמיד משמיעה תקליט זה, אחר ברטראן. אני דווקא מחבב אותו. במשפט אחרון זה השתמש בקול נייטראלי, ונוכחתי כי שמענו בפעם הראשונה תקליט זה ביחד" (סאגאן).

להחליף תקליט אהוב, פירושו להחליף נערה. איזה נער מגיש פרחים לנערה? הוא מגיש לה תקליטים.

★ ★ ★

בקראבוש צבאי

הוא נראה לי קצת מוזר, 1137/51): "... איני פושע, אבל קרוב לזה. טיפוס עצבני, לא נוח ביותר לבריות. ציניות איומה יש בי... ובכל זאת — אפשר לומר בדבר אחד אני שונה: בנפול העט בידי, מתחיל אני לטחח חלומות — כתב על הנגיד, ואז נוספות ממני קליפות חיצוניות אלה.

אני יכול לחלום שעות — ולפתע מרצדת העט והחלומות לובשים צורת חרוז ושרי. איני יפה. החברה קוראים לי גינג'י אם כי איני אדום שיער. אינני הטיפוס המבוקש — גבוה, תמיר, שופע חן וכסף. לא למברטה או כלי רכב אחר. אפילו לא קורקנט. נוסף לכל אלה אני רובץ בקלאבוש צבאי אישם בארץ.

אינני שונא את בנות המין היפה, אך אין לי גישה טובה אליהן. להצחיק אותן בחברה — כן. אבל איני יכול להקדיש שימת-לב מיוחדת לנערה מסויימת. זה מבלבל אותי פשוט. אין לי תחביבים כמו לכולם — פרט לאחד. אני משוגע לכתיבה, מנהל יומן וכותב פזמונים ושירים."

לשד
שמו
זך
ונוריא

רק... נמונחוד
לשד
יצהד
שמו
זך
ונוריא

נפסנתרן
כלי פסנתר...
כך בן-אדם
כלי
Cremoline
PLUS VITAMIN F
קרמוליין
לכל הלנה ולכל האלפחה
חוצרת יצהר-סופר